

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

§. V. Quid sentiendum de Opposita Spei Desperatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

no more, sed attentâ misericordiâ Dei, ita etiam præcursus, quantum est ex vi misericordiæ, potest actu habere finalem perseverantiam, adeoque poterit etiam iudicium habere præluens ætui spei.

Ad solvendas Objectiones.

Noto I. Quando Clemens Alex. appellat spem opinionem futuri, Opinio autem ad intellectum pertinet, id solum dicit per quamdam analogiam: quia sicut opinioni, ita spei conjungitur formido.

Noto II. Spem consistere in aliquo desiderio, sed non utrunque, sed prout conjuncto simul cum erectione animi, quæ ipsa erectio ex parte objecti importat futurationem, & ex parte Rationis sub qua, arduum requirit. In omni autem lingua desiderium, cum tali erectione animi, est spes: consequenter, non ubique homo potest uti vocabulo desiderii, potest uti vocabulo spei, licet ubique homo uti potest vocabulo desiderii cum erectione animi, possit etiam uti vocabulo.

Noto III. Opinionem consequentem beatitudinis, sub conceptu opinionis, non posse esse virtutem per se infusam: sumendo tamen opinionem sub sensu supra adlato, poterit esse spes, habitus infusus, non revocabilis fidem, cum spem numerent PP. tanquam quid condistinctum à fide.

S. IV.

Quenam sint Subjecta capacia Spei?

ASSERO I. In damnatis non datur habitus spei, supple supernaturalis, quicquid sit, quod aliquid naturaliter sperent.

RATIO colligatur ex dictis de subjecto fidei. Confirmatur; quia in damnatis non datur fides supernaturalis. Ergo nec dabitur spes supernaturalis. Nam fidem appellat Tridentinum principium & radicem; & quamvis fides possit dari sine spe; non e contra: id inde est; quia ablato habitu; adhuc habebat omnia requisita sua actus fidei. Jam autem spes sine fide esse non potest, tanquam sine præcognito proportionato; hinc si in damnatis non datur fides supernaturalis, nec dabitur spes supernaturalis.

ASSERO II. In animabus purgatorii dari spem.

RATIO colligatur ex dictis de fide. Et certe. Si quis status refrigerio spei indiget certe illarum, & quamvis sint in termino merendi, non sunt tamen in termino conjunctionis cum ultimo fine, adeoque eam sperare possunt.

ASSERO III. Anima beata non habet spem.

RATIO. Quia principale objectum habitus spei, in quantum est habitus præceptivus, est beatitudo; quæ sperari non potest, cum jam

possideatur: dari tamen posset in illis spes diversæ rationis, quæ sperent resurrectionem corporum, viatoribus beatitudinem, & similia. Quod attinet ad continuationem beatitudinis posset dici illam sperari, licet non actu spei, qui sit ejusdem rationis cum nostrate, deficeret enim in principali actu; nempe appetentia beatitudinis nondum possessa; posset tamen, aliquis tueri, quod continuationem beatitudinis non sperent proprie: quia in continuatione beatitudinis duo spectari possunt; primum intrinsecum, in quo proprie stat beatitudo, & hoc est ipsa beatitudo objectiva possessa. Secundo spectari potest aliquid extrinsecum, nempe imaginaria duratio temporis. Imaginaria inquam: quia vera duratio extrinseca, stat motu cælorum, qui tunc non erit. Quando ergo beatus sperat continuationem suæ beatitudinis, non sperat continuationem illius, secundum esse intrinsecum, idque adhuc mensuratum ipsa eternitate, in qua quæ tali, nihil prius, nihil posterius est, supponitur autem sic sumptam beatitudinem possidere; sed sperat secundum extrinsecum. Et quia illa duratio extrinseca non est beatitudo, sperando illam, non sperat proprie beatitudinem.

S. V.

Quid sentiendum de Opposita Spei Desperatione?

ASSERO I. Desperationem non rectè defini, quod sit motus voluntatis positivè recedentis à Beatitudine æterna consequenda, quam judices creatura intellectualis, vel tanquam impossibilem propter difficultates, vel tanquam non obtinendam.

RATIO. Quia definitio non debet dari, quantum potest fieri per divisionem; præcipue adhuc, si sit manca, prædicta autem definitio non videretur competere omni speciei, & formalitati desperationis; quod ipsum probatur, quia potest recedi à beatitudine objectiva actu positivo, quo dicatur: Nolo affectu ad beatitudinem accedere, utpote impossibilem. Secundo affectu ab illa recedere, utpote impossibili. Uterque hic actus est species desperationis, & tamen priori, non competet prædicta definitio. Nam non est motus voluntatis positivè recedentis, sed potius positivè nolentis accedere. Jam autem sicut in moralibus condistinctum est non accedere, & recedere, unde dantur neutralistæ: sic etiam in motibus intentionalibus, positivè nolle accedere, condistinctum debet, à positivè volo recedere. Ut autem proponatur alia definitio, supponendum est hic non agi de desperatione, in quantum importat iudicium: quia non aliud est, quam iudicium

non consequenda beatitudinis, quod præsuppositum, sequitur desperatio. Sed agendum hic de illa, prout ita sequente, & prout dicit actum voluntatis. *Hinc*

ASSERO II. *Desperationem pro actu voluntatis acceptam, esse positivam non volitionem beatitudinis æternæ, prout non consequenda.* Dixi positivam non volitionem, quia qui suspenderet actum, ceteroqui aliquo alio occupatus, & non urgente necessitate, non desperat. Utor autem potius termino, non volitio, quam nolitio, quia non volitio, est quid commune ad actum positivum nolitionis, & ad actum, quo positive non volo sperare. Dixi prout non consequenda: quia, sicut in definitione spei ponitur motivum, & objectum iudicii prælucentis, ita debet poni in presenti.

ASSERO III. *Posse Deum præscito revelare suam damnationem;* id docuit S. Thomas Suar. Vaseq. Valent. Amicus. d. 23. S. 2. contra Bonav. Argent. & alios.

RATIO. Quia id non implicat contradictionem. Deinde, omne revelabile potest Deus revelare, ut constat ex terminis; illa autem damnatio, est revelabilis: quia illud omne est revelabile, quod Deus cognoscit ita se habere, & non fecit decretum de hoc non revelando. Cognoscit autem Deus præscitum esse damnandum, & non scitur de decreto in oppositum. Licet præsumendum sit de Divina clementia, quod id nunquam sit acturus. Quamvis autem omnis viator obligetur ad sperandum, per se loquendo, ex accidenti tamen potest non obligari, ut non obligaretur hic, cui revelaretur sua damnatio. Transeat, quod non posset reddi causa à nobis, cur id DEUS revelaret, sufficit, quod illam Deus in se reperiret, & altis suis iudiciis, possetque Deus ad ostendendum, quam illi displicuerint peccata illius præsciti, hoc

ipsum revelare. Neque tunc esset causa desperationis; licet illa revelatio esset occasio desperandi, id autem non repugnat Dei bonitati: nam multi ex forti apprehensione, v.g. casus extraordinarii, quo Deus invita punivit aliquem peccatorem, sumunt occasionem desperandi, & tamen impedire hoc non spectat ad bonitatem Dei, & sicut bonitas Dei non impedit, ne prævisâ impoenitentia finali formet Deus decretum de damnando, sic nec impedit, ne prædictam revelationem ponat.

ASSERO IV. *Etiam ei, qui est actu in statu justitie, est possibile, revelari suam damnationem prævisam.*

RATIO. Quia id non implicat, quidquid in oppositum senserit Kon. d. 20. n. 93. Implicat quidem fieri talem revelationem ante prævisâ illius demerita, sed non implicat post prævisâ. Nec redderetur illi impossibilis sua salus: quia adhuc illi offerentur auxilia sufficientia; possetque DEUS nullam speciem relinquere rememorativam illius revelationis; formando illam, ut dixi, post prævisâ demerita, atque voluntate, signo, & suppositione consequenti. Nec attendi debet, quod inde sequi possint peccata gravia, quia illa revelatio non fuit occasionaliter se haberet. Imò si potest, peccatori id revelari, cur non & iusto, qui illa revelatione alliceretur, ad præsentem quem habet statum, exitus tuendum.

ASSERO V. *Neminem sine motivis evidentissimis credibilitatis debere inducere in animum, quod id sit sibi revelatum.*

RATIO. Quia ex una parte non congruit id Divina bonitati; ex altera, nisi adsint motiva credibilitatis evidentiæ, nemo tenetur credere, præcindeturque per hoc anima multarum inanum apprehensionum.

Reliqua petantur ex materiis practicis.

TRACTATUS III.

ET

DISPUTATIO VII.

De Charitate.

§. I.

Quodnam sit Objectum Charitatis?

ASSERO I. *Objectum materiale charitatis, quæ charitas est, non est solus Deus.*

RATIO. Tum quia aliarum virtutum Theologicarum objectum materiale, non est solus DEUS. Tum quia non solus Deus formali charitatis informatur. Tum quia rationes, quæ probant fidem non habere pro materiali solum Deum,